

Arrest

nr. 78 451 van 29 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. DANNEELS, die loco advocaat C. VERBROUCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 6 oktober 2009, verklaart er zich op 1 maart 2011 een tweede maal vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 18 januari 2012, verstuurd op 18 januari 2012.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Mohmand Agency (Khyber Pakhtunkhwa). U diende in België op 7 oktober 2009 een eerste asielaanvraag in. De Dienst Vreemdelingzaken (DVZ) nam op 29 maart 2010 een beslissing tot afstand van uw asielaanvraag. U diende in België op 1 maart 2011 een tweede asielaanvraag in. U nam deel aan een hongerstaking in juli 2011. U zou een medicijnzaak hebben gehad in Saparo (Pakistan). Deze werd vernield in 2008 door veralgemeend geweld tussen de taliban en het Pakistaanse leger. U zou naar Mardan getrokken zijn. Af en toe zou u teruggegaan zijn naar Saparo. U zou in januari of februari

2009 ontvoerd geweest zijn door de taliban. De taliban zouden losgeld geëist hebben. Na vijf maanden kon u ontsnappen omdat een vriend van de taliban de deur had laten openstaan voor u, toen de taliban zich klaarmaakten voor een aanval. U zou teruggekeerd zijn naar uw familie in Peshawar (Pakistan) en ging uw ouders bezoeken in Mardan (Pakistan). U zou Pakistan op 13 augustus 2009 hebben verlaten. Via Quetta zou u te voet, met de motorfiets en met de bus gereisd hebben naar Iran. Vervolgens reisde u naar Turkije. Van Turkije reisde u met een kleine boot naar Griekenland. Van Griekenland nam u een vlucht naar België. Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een fotokopie van uw identiteitskaart en een fotokopie van uw paspoort.”

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

“U wist uw problemen met de taliban immers niet aannemelijk te maken. U verklaarde gedurende twee jaar een medicijnenzaak gehad te hebben, tot deze vernield werd in de strijd. U heeft echter geen enkel document dat het bestaan van deze winkel zou kunnen ondersteunen. U kunt dan ook niet geloofwaardig maken in die periode in Saparo verbleven te hebben. Dit ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw bewering later ontvoerd te zijn vanuit Saparo. Toen u werd gevraagd wat de reden was voor uw ontvoering door de taliban, verklaarde u aanvankelijk dat de taliban geld eisten, anders zouden ze u vermoorden (zie gehoorverslag CGVS p.14). In dit geval, is het weinig aannemelijk dat u later stelde dat de taliban u wilden gebruiken voor een zelfmoordaanval (zie gehoorverslag CGVS p.16). De taliban zouden een brief hebben gestuurd naar uw neef, maar u kon niet verklaren hoe de taliban aan uw neef zijn adres zijn geraakt (zie gehoorverslag CGVS p.14). Dat de taliban het wisten van de mensen waar u toebehoorde in de regio is weinig aannemelijk, aangezien u werd ontvoerd in Saparo en uw familie in Peshawar leeft (zie gehoorverslag CGVS p.14 en p.15). U legde deze brief ook niet voor, nochtans hebt u nog contact met uw familie (zie gehoorverslag CGVS p.6). Uw verklaringen omtrent uw ontsnapping van de taliban, komen weinig doorleefd over. Er werd u herhaaldelijk gevraagd om in detail uw ontsnapping te verhalen, maar u kwam niet verder dan de simpele verklaringen dat het donker was, dat er bergen waren en dat u naar huis ging (zie gehoorverslag CGVS p. 15, 16). Ook heeft u geen enkele moeite gedaan om dit voorval bij de autoriteiten te melden. Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw vrees voor de taliban. Vervolgens dient nog te worden opgemerkt dat de door u beschreven vluchtroute weinig geloofwaardig overkomt. U verklaarde dat u vanuit Griekenland een vlucht nam naar België (zie gehoorverslag CGVS p.8). U zou enkel met een valse Roemeense identiteitskaart gereisd hebben waarvan u uitsluitend de nationaliteit kende (zie gehoorverslag CGVS p.8 en p.9). Gezien de huidige strenge en individuele grenscontroles op de internationale luchthavens, is het niet geloofwaardig dat u deze reisweg aflegde zonder op de hoogte te zijn van verdere gegevens van de identiteitskaart. Wat betreft de eventuele toekenning van subsidiaire bescherming, erkent het CGVS dat uw thuisregio, het noordwesten van Pakistan, getroffen is door de openlijke strijd tussen taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. Uit informatie van het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat deze strijd niet overal in Pakistan wordt gevoerd. Om deze lokale problematiek te ontwijken zouden u en uw familie zich dan ook elders in Pakistan kunnen vestigen. De Pakistaanse grootsteden kennen immers een grote concentratie aan Pasjoen, waarbinnen u en uw familie zich moeiteloos zou kunnen integreren (zie document 1, blauwe map). U verklaarde ook dat u familie hebt wonen in Rawalpindi (Punjab) (zie gehoorverslag CGVS p.6). Het interne vluchtalternatief is dan ook op u van toepassing. Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat u nog twee maanden na het laatste vervolgingsfeit afwisselend in Peshawar en Mardan verbleef, zonder problemen (zie gehoorverslag CGVS p.17 en p.18). Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Vluchtelingenconventie, noch aan subsidiaire bescherming. De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw kopie van uw identiteitskaart kan aanvaard worden. Wat de kopieën van het paspoort betreft, dient opgemerkt te worden dat u niet met dit paspoort zou hebben gereisd (zie gehoorverslag CGVS p.12). Hierbij dient wel opgemerkt te worden dat u geen kopieën voorlegde van uw volledige paspoort (zie document 2, groene map). Het CGVS kan dan ook niet nagaan of het paspoort bepaalde uitreisstempels bevat.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofddeorde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, artikel 3 EVRM, de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het voorzorgbeginsel schendt.

Verzoeker stelt dat de taliban overal in Pakistan aanwezig zijn en hij zich dus niet elders kan vestigen. Hij geeft een uitgebreid overzicht van de algemene toestand in Pakistan.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoekers asielrelaas en sluit zich hiervoor aan bij de motieven van de bestreden beslissing. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat het weinig aannemelijk is dat de taliban losgeld eisten en tegelijkertijd verzoeker wilden gebruiken voor een zelfmoordaanval, dat verzoeker niet kon verklaren hoe de taliban aan het adres van zijn neef zijn geraakt, dat verzoeker de brief van de taliban niet kon voorleggen, dat verzoekers verklaringen over zijn ontsnapping weinig doorleefd overkomen en dat hij geen enkele moeite heeft gedaan om zijn ontvoering bij de autoriteiten te melden. Verzoeker betwist deze vaststellingen niet in zijn verzoekschrift en geeft er ook geen verklaring voor.

Verder heeft de commissaris-generaal terecht gesteld dat verzoeker in Pakistan over een binnenlands vestigingsalternatief beschikt om de openlijke strijd tussen de taliban en de Pakistaanse autoriteiten in het noordwesten te ontlopen. De Pakistaanse grootsteden kennen immers een grote concentratie aan Pasjtoen, waarbinnen verzoeker zich moeiteloos zou kunnen integreren. Bovendien heeft verzoeker familie in Rawalpindi. Verzoeker stelt dat de taliban overal in Pakistan aanwezig zijn en hij zich dus niet elders kan vestigen. Hij toont echter niet aan dat in heel Pakistan een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie in het administratief dossier en uit de informatie die verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt, blijkt immers niet dat in heel Pakistan aanhoudend wordt gevochten en dat de taliban in heel Pakistan voortdurend aanwezig zijn.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji/Staatssecretaris van Justitie).

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het voorzorgbeginsel kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook niet leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. De schending van deze rechtsregels kan bovendien niet dienstig aangevoerd worden om de hervorming van de bestreden beslissing te verkrijgen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER